

PROLOG

SOBOTA 28. DUBNA 1945
JEZERO COMO, ITÁLIE
15:30

Benito Amilcare Andrea Mussolini věděl, že se jeho osud záhy naplní. Věděl to od včerejška, od okamžiku, kdy mu cestu na sever zablokovali partyzáni z 52. Garibaldiho brigády a zastavili německý konvoj, který mu pomáhal s útekem do Švýcarska. Velitel konvoje wehrmachtu se nijak netajil tím, že už má bojů plné zuby a chce se vyhnout postupujícím americkým oddílům a co nejpoklidněji se stáhnout zpět do Třetí říše. Tím se vysvětlovalo, že stačil pokácený strom a třicet otrhaných partyzánů, aby padly do zajetí tři stovky plně ozbrojených vojáků německé pravidelné armády.

Mussolini vládl Itálii jedenadvacet let, ale když Spojenci obsadili Sicílii a podnikli invazi na pevninu, jeho fašističtí spojenci a král Viktor Emanuel III. využili příležitosti a zbavili ho moci. Z vězení ho musel zachránit Hitler a ten ho jmenoval hlavou Italské sociální republiky se sídlem v Miláně. Byl to pouhopouhý loutkový proněmecký režim – možnost, jak si udržet zdání moci. A i ta teď vzala zasvé. Spojenci vtrhli na sever a dobyli Milán, což Mussoliniho donutilo uprchnout ještě severněji k jezeru Como, odkud to bylo jen pár kilometrů ke švýcarským hranicím.

„Klidný den,“ poznamenala Clara.

V Mussoliniho životě se vyskytoval nespočet žen. Manželka mu milenky tolerovala, protože rozvod nepřípadal v úvahu. Hlavně

z náboženských důvodů, ale nejen z těch. Co by jako Duceho exmanželka získala?

Nic moc.

Claretta Petacciová však mezi jeho milenkami zaujímala speciální místo. Rozuměla mu, přestože je věkově dělilo osmadvacet let. Nikdy o něm nezapochoybovala. Bezvýhradně mu věřila. Neochvějně ho milovala. Z vlastní vůle za ním přijela a připojila se k němu v jeho exilu u jezera Como.

Jenže osud pracoval proti nim.

Rusové bombardovali Berlín, Britové a Američané se bez odporu valili Německem, Třetí říše ležela v ruinách. Hitler se krčil v bunkru pod troskami svého hlavního města. Osa Berlín-Řím zkolabovala. Prokletá válka, k níž nemělo nikdy dojít, spěla ke konci.

A oni ji prohráli.

Clara stála u otevřeného okna, pohroužená v myšlenkách. Z vyvýšeného místa měli vyhlídku přes jezero na hory na druhém břehu. Přenocovali v tomhle skromném domě, v pokoji s kamennou podlahou, zařízeném jen prostou postelí a dvěma židlemi. V krbu se netopilo a od nabílených stěn se tvrdě odráželo světlo jediné holé žárovky. Mussolini dlouho žil v neutuchajícím přívalu luxusu a požitků, a tak mu připadalo ironické, že s Clarou – s níž kdysi hledali útěchu ve vzájemném objetí uprostřed přepychového Palazzo Venezia – přespávají na lůžku v selském stavení uprostřed odlehlých italských kopců.

Popošel k oknu a stanul vedle ní. Na parapetu ležela tlustá vrstva prachu. Clara ho vzala za ruku, jako by byl děcko.

„Před sedmi lety,“ řekl italsky, „jsem byl zajímavá osobnost. Dneska jsem chodící mrtvola.“

Pronesl to odevzdaně a apaticky.

„Důležitý jsi pořád,“ ujistila ho.

Zmohl se na chabý úsměv. „Tohle je konec. Moje hvězda spadla. Už nemám sílu bojovat.“

Poslední dobou býval čím dál vzteklejší, agresivnější a netypicky nerozhodný. Diktátorský hněv se dostavoval jen zřídka. Nikomu už nezáleželo na tom, co dělá, co si myslí a co říká.

Až na Claru.